

væsentlig kommer an ved denne saavel som ved alle andre Forbrydelser, og at det gjør det uklart, hvorvidt det skal ansees som en Forudsætning for andre Straffebestemmelser i Udkastet, og da navnlig i sammes § 200, at den Skyldige har havt til Hensigt at bevirke det Onde, som hans Gjerning foranlediger; men selve Indholdet af Bestemmelsen i bemeldte 2det Stykke af § 201 synes at være mindre heldigt. Strafnedsfattelsen skal nemlig derefter ikke, som ifølge Fleertallets § 185, indtræde i alle Tilfælde, hvor der efter samtlige Sagens Omstændigheder ikke er Høie til at statuere, at Gjerningsmanden har villet den indtraadte større Ulykke; kun da skal Straffen efter § 201 nedsættes ifølge Fleertallets Anstuelse, naar Skaden maa tilskrives saadanne tilfældige Omstændigheder, at Gjerningsmanden ei har kunnet forudsæe samme som en rimelig Følge af Gjerningen, men altsaa ikke i det Tilfælde, hvor Skaden, om den end kunde være forudsæet som en saadan, dog virkelig ikke har været forudsæet. Fleertallet henfører dette Tilfælde, hvor der dog kun kan siges at være en Uagtsomhed tilstede i Forbindelse med Hensigten til at øve en maaffee meget ringe Vold, under den almindelige Strafferegel i § 201 1ste Stykke, og ffjælner forsaavidt ikke imellem den virkelige dolus og den saakaldte culpa dolo determinata. Men ligesaa lidt som dette turde være principmæssigt, ligesaa lidt turde det være forsvareligt for slige blandede Tilfælde ubetinget at foreskrive Strafarbejde. Og naar dernæst hensees til de Tilfælde, hvor en Strafnedsfattelse indrømmes, forekommer det Mindretallet, at Begrændsningen, naar man holder sig strengt til Ordene, er givet saaledes, at der i Virkeligheden foreskrives en væsentlig Strafforhøielse for casus eller Hændelse. Der fordres nemlig ikke blot, at Skaden ikke har været til at forudsæe som en rimelig Følge af Gjerningen, men fremdeles at den skal være foranlediget ved „tilfældige“ Omstændigheder. Det sees imidlertid ikke, hvorledes det kan retfærdiggjøres at lade det komme an paa Tilfældet, om en og samme Voldsgjerning skal straffes med Bøder eller en ringe Fængselsstraf efter § 197 eller med mindst 4 Maaneders Fængsel efter § 201 2det Stykke. Dette er, navnlig efter

hele Udkastets mildere Straffesystem, en meget alvorlig Straf, og det vil ikke være vanskeligt at opstille Tilfælde, hvor den maa ansees for at være i høi Grad haard og ubillig, t. Ex. naar En, efter maaffee at være bleven fornærmet eller drillet af en Anden, giver denne med Haanden et let Stød eller Slag, men rammer ham paa et Sted, hvor han, Gjerningsmanden ubevidst, har en Skade, der ved Slaget forværres, eller bærer en skarp Gjenstand, som ved Stødet trykkes ind i Livet paa ham.

Kommissionens Fleertal (Brock, Køpke, Mourier og Ussing) kan — idet Samme saavel til Begrundelse af den i Udkastets § 201 2det Stykke indeholdte Bestemmelse, som med Hensyn til de Erindringer, der ere at gjøre ved den her af Mindretallet foreslaaede nye Paragraph, henholber sig til, hvad der i det Foregaaende (Side 225 ff.) er bemærket ved Udkastets §§ 185 og 186 og i Anledning af den Paragraph, der efter Mindretallets Forslag skulde træde i Stedet for disse Paragrapher — hverken antage, at hiin Bestemmelse i § 201 2det Stykke hviler paa nogen „principiel vigtig Dpfattelse“, eller at den vil kunne bringe nogensomhelst Uklarhed ind i andre af Udkastets Straffebestemmelser, navnlig i sammes § 200. Hvad isvrigt Forholdet angaaer deels mellem §§ 200 og 201 og deels mellem sidstnævnte Paragraph og § 185, skal Fleertallet ligeledes indskrænke sig til at henvise til sine foregaaende Bemærkninger. Det er en Misforstaelse, hvortil Affattelsen af § 201 2det Stykke, saavidt ffjønnes, ikke giver nogen begrundet Anledning, naar Mindretallet har yttret, at der sammesteds „i Virkeligheden foreskrives en væsentlig Strafforhøielse for casus eller Hændelse“. At dette ingenlunde er Tilfældet, forekommer Fleertallet tilstrækkeligt at fremgaae af de i det ommeldte Stykke af § 201 — aldeles overensstemmende med § 185 2det Punktum — brugte Udtryk: „saadanne tilfældige Omstændigheder, at Gjerningsmanden ei har kunnet forudsæe samme som en rimelig Følge af Gjerningen“, hvorved endnu blot bemærkes, at denne Betegnelse i det Væsentlige svarer til Udtrykkene i Fd. 4de Octbr. 1833 § 10, 2det Punktum, kun at disse Udtryk ere optagne med en ringe Forandring, for